

Arrest

nr. 217 003 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O.TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2018, datum waarop de zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 29 maart 2013 een eerste asielaanvraag ingediend om vervolgens op 16 augustus 2013 België te verlaten.

Verzoeker heeft op 23 december 2015 een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 24 februari 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Tsjechische autoriteiten op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III verordening. De Tsjechische overheid heeft op 15 april 2016 ingestemd met het verzoek tot terugname. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam op 18 juli 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Uiteindelijk werd het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 30 mei 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend, resulteert in het arrest nr. 194 766 van 9 november 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ondertussen had verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd op 22 mei 2017 ongegrond verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad leidt tot het arrest nr. 201 486 van 22 maart 2018. Het beroep wordt verworpen.

Na de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker op 12 juni 2017. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75,§ 2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam: Aram

geboortedatum : 03.08.1988

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDE VAN DE BESLISSING :

Op 30 mei 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen...

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op, op grond van artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, wegens een gebrek aan belang.

2.2. Ter terechtzitting van 18 december 2018 doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

- *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikelen 52/3, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *Schending van het artikel 22bis van de Belgische Grondwet*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *schending artikelen 3, 8 en 13 EVRM*
- *schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *Schending artikel 33 van het Verdrag van Genève (beginsel van niet-uitzetting);*
- *Schending van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus*
- *Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”*

In eerste instantie geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de bepalingen die hij geschonden acht. Hij stelt:

“In rechte

Nationale rechten

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2° 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft pondeur houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*

Artikel 2 van die wet bepaalt dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel\ voordien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen

Artikel 52/3. §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft moet de minister of Zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd

op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid., 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2".

Artikel 75. §2 van het Koninklijke besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 bepaalt dat:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3. § 1. van de wet aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70\ van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde doormiddel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen"

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Betreffende artikel 9 ter, dient de motivering te bepalen dat de ziekte niet ernstig is, of dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Internationale rechten

Artikel 33. §1 van het Verdrag van Genève bevat het beginsel van niet-uitzetting ("non-refoulement"):

Geen der Verdragsluitende Staten %al, op welke wijze ook, een vluchteling uitvetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging

Artikel 7 van de Richtlijn 2005 785 /EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt dat:

Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning

2. De lidstaten kunnen alleen een uitsondering maken voor de gevallen waarin een volgend asielerzoek overeenkomstig de artikelen 32 en 34 niet verder %al worden behandeld of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naargelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel (6) of anderszins, hetzij een derde land of internationale strafhoven of tribunalen.

Artikel 2 van de Richtlijn 2008/II5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven definieert "illegaal verblijf" als "de aanwezigheid

op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscodex, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat"

De overweging 9 van die Richtlijn schrijft dat:

Overeenkomstig Richtlijn 2003/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (2), mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft. totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden "

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dit artikel 3 verbiedt, volgens een vaste rechtspraak van het EHRM, de verwijdering van vreemdelingen indien een reëel risico op foltering, onmenselijk of vernederende behandeling bestaat:

« l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis d la torture ou a des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays » (M.S.S. t. België en Griekeland, 21 januari 2011, 30696/09, §365, Soering t. VK, 7 juli 1989, §§ 90-91, Vilvarajah et a. t. VK, 30 oktober 1991, § 103,...)

Artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie hebben tot gevolg dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd.

Artikel 3 EVRM heeft een absoluut karakter en is van openbare orde en laat geen uitzondering toe die zou gebaseerd worden op basis van het gedrag van betrokkene."

3.2.1. Concreet licht verzoeker zijn eerste onderdeel als volgt toe:

"B. Toepassing in casu

> Eerst onderdeel: gebrek aan rechtsgrondslag

De bestreden beslissing is gemotiveerd op basis van het artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Conform het artikel 52/3, §1 van die wet, mag een asielzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, §1, 1° wanneer twee cumulatieve voorwaarden vervuld zijn:

- Een beslissing van weigering van de vluchtelingstatus werd door het CGVS genomen;
- De vreemdeling onregelmatig in het land verblijft.

Zelfs als de eerste voorwaarde in casu vervuld is, is verzoekende partij niet in illegaal verblijf in de zin van de aangehaald artikelen van de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG, aangezien een opschortend beroep werd ingediend. Verzoekende partij bevindt zich nog in een asielprocedure.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet is de toepassing in de Belgische wetgeving van de Richtlijn 2008/115/EG die beschouwt in de overweging nummer 9 dat asielzoekers mogen niet als in illegaal verblijf beschouwd worden totdat een beslissing van weigering in werking is gestreden.

Aangezien de voorwaarden van het artikel 52/3, §1 van de voornoemd wet niet vervuld zijn (geen illegaal verblijf), moet de bestreden beslissing als onwettig beschouwd zijn, omwille gebrek aan rechtsgrondslag en schending van de wet.

Ter ondergeschikt orde, zelf als het artikel 7 van toepassing zou zijn, bepaalt dit artikel uitdrukkelijk dat het niet van toepassing is wanneer meer voordelige bepalingen bestaan die in een internationaal verdrag vervat zijn.

In casu, bestaan meer voordelige bepalingen, die zijn artikel 3 van EVRM en het algemene beginsel van met-uitzetting.

Verzoekende partij is asielzoeker, die een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst inroept.

De beslissing van het CGVS is niet definitief: een beroep werd ingediend en is opschortend van rechtswege.

Omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten maakt de bestreden beslissingen eveneens een schending uit van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissingen moeten bijgevolg worden geschorst en vernietigd.”

3.2.2. Ter terechtzitting van 18 december 2018 wordt aan verzoeker gevraagd of hij nog een actueel belang heeft bij deze grief. De Raad verwijst naar het arrest nr. 194 766 op 9 november 2017 uitgesproken door de Raad. Uit het arrest blijkt dat de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus definitief is afgewezen.

Verzoeker antwoordt dat hij inderdaad geen belang meer heeft bij de grieven die handelen over zijn verzoek tot internationale bescherming en het schorsend karakter ervan nu *de facto* een schorsend karakter is toegekend aan de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

De Raad merkt op dat artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. (...)”

Verzoeker kan niet ontkennen dat zijn verblijf “*onregelmatig*” is. De afgifte van een bijlage 35 maakt niet dat het verblijf van verzoeker niet illegaal is.

De Raad herhaalt dat ook het verzoek tot internationale bescherming definitief is afgewezen met arrest van de Raad met nr. 194 766 van 9 november 2017 zodat de in dit onderdeel aangehaalde bepalingen niet geschonden zijn. Er wordt eraan herinnerd dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM in dit geval gelijk staat met het onderzoek over het verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker heeft geen andere grieven over de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM met uitzondering van hetgeen onder punt 3.4.2. wordt uiteengezet over de medische problematiek van verzoeker.

Verder is de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval meldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en bevat ze de feitelijke grondslag: verzoekers verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen en hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Dit is voldoende. Er is een afdoende rechtsgrond voorhanden en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd is om de bestreden beslissing te nemen mits in een schorsend effect wordt voorzien tijdens de beroepsprocedure over het verzoek tot internationale bescherming. Dit is nageleefd. Verzoeker maakt de schending van artikel 52/3, §1 en artikel 7, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM niet aannemelijk.

Immers kan artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar toont geen schending van dit artikel aan.

De verwerende partij merkt correct op de loutere verwijzing naar deze richtlijnen zonder zelfs enige precisering van de artikelen van deze richtlijnen die verzoeker geschonden acht niet een duidelijke omschrijving is van de rechtsregel die hij geschonden acht. Dergelijke schending aanvoeren is onontvankelijk.

De verzoeker kan evenmin dienstig aanvoeren dat de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest miskent.

Artikel 47 van het Handvest luidt immers als volgt:

*"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 47 van het Handvest heeft dan ook betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen in antwoord op een asielaanvraag, is uiteraard geen 'gerecht', zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling.

De verzoeker dwaalt dus in zoverre hij meent dat het bestuur bij het nemen van een bestuurlijke beslissing gebonden zou zijn door artikel 47 van het Handvest.

Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven aan die zouden kunnen wijzen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. Het tweede onderdeel luidt:

“ Tweede onderdeel: het gebrek aan motivering omtrent het artikel 3 van het EVRM

Het risico van schending van artikel 3 van het EVRM is niet geanalyseerd in het kader van de asielaanvraag:

"De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet dienstig aangevoerd tot staving van de nietigverklaring / hervorming van een beslissing waarbij, ponder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en het beantwoorden aan de criteria ter verkrijging van het subsidiaire beschermingsstatuut van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet' (RvV nr 25.649 van 3 april 2009).

Dit risico moest door de Dienst Vreemdelingenzaken geanalyseerd worden wanneer hij een verwijderingsmaatregel neemt, zoals in casu.

Het komt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de DVZ heeft dit risico geanalyseerd.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Dit artikel 3 E.V.R.M. houdt een absoluut verbod tot verwijdering in, dat kent geen uitzondering:

« l'article 3 (art. 3) ne ménage aucune exception et l'article 15 (art. 15) ne permet pas d'y déroger en temps de guerre ou autre danger national. Cette prohibition absolue, par la Convention, de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants montre que l'article 3 (art. 3) consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe. On la rencontre en des termes voisins dans d'autres textes internationaux, par exemple le Pacte international de 1966 relatif aux droits civils et politiques et la Convention américaine des Droits de l'Homme, de 1969; on y voit d'ordinaire une norme internationalement acceptée » (EHRM., 7 juli 1989, Soering c. Royaume-Uni, n°14038/88, §88).

In de bestreden beslissing, maakt de verwerende partij geen aanwijzing van het bestaan van een procedure in toepassing van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De eiser heeft inderdaad op 12 augustus 2016 een aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter. Die aanvraag werd op 31 januari 2017 ontvankelijk verklaard. De ziekte werd bijgevolg beschouwd als ernstig genoeg.

Toen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, werd geen beslissing van weigering van de medische aanvraag aan de eiser ter kennis gebracht. Een beslissing die het verzoek ongegrond verklaard werd op 22 mei 2017 genomen, maar die werd enkel op 23 juni 2017 ter kennis gebracht.

In toepassing van artikel 39/2, beschikt de eiser op een termijn van dertien dagen op een beroep in te dienen tegen die beslissing.

Dit beroep zal in de wettelijke termijn ingediend worden.

In een arrest van het Europese Hof van Justitie van 18 december 2014 (C-562/13) CV AS de Louvain-la-Neuve contre Moussa ASDİDA.^ heeft het Hof beschouwd dat een beroep ingediend voor de Raad

voor *Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing in het kader van een medische aanvraag moet een schorsende werking krijgen indien een terugkeer een ernstig risico inhoudt dat de gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert:*

“De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn moeten aldus worden uitgelegd dat bij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling.

— die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en

— die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voordien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin die lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen”.

De eiser moet bijgevolg die schorsende werking van het beroep kunnen aanroepen. Door het bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de wettelijke termijn om een beroep in te dienen die een schorsende werking moeten krijgen, schendt de bestreden beslissing artikel 3 van EVRM, evenals artikelen 5, 13 en 14 van richtlijn 2008/115, evenals artikelen 19, lid 2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU.”

3.3.2. Vooreerst wordt er opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM niet vereist dat hierover moet gemotiveerd worden in elke beslissing die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Wel moet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onderzoek voeren naar het bestaan van een al dan niet mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In dit geval heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een dergelijk onderzoek laten verrichten. De bestreden beslissing werd pas genomen nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming had afgesloten. Dit onderzoek is gevoerd kort voor het nemen van de bestreden beslissing omdat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is genomen op 30 mei 2017. Verzoeker geeft andere grieven betreffende foltering, onmenselijke behandelingen of vernederende behandelingen weer in het middel, dan deze die zijn onderzocht in het verzoek tot internationale bescherming en in de aanvraag gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook over dit laatste was het onderzoek naar het eventueel bestaan van een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM beëindigd voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dateert van 12 juni 2017, het ongegrond verklaren van zijn aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dateert van 22 mei 2017, ter kennis gegeven op 23 juni 2017. Het gegeven dat de kennisgeving pas op 23 juni 2017 geschiedde, is irrelevant. Verder werd de bestreden beslissing in afwachting van het beroep over het verzoek tot internationale bescherming geschorst. Het beroep, gericht tegen de ongegrondverklaring van de aanvraag tot verblijf omwille van medische redenen werd afgewezen door de Raad in arrest nr. 201 486 van 22 maart 2018. De bestreden beslissing is nog steeds niet uitgevoerd. Verzoeker heeft geen belang bij zijn grief dat hij de schorsende werking van het beroep kan inroepen nu in realiteit de bestreden beslissing werd geschorst, zelfs tijdens het beroep tegen de ongegrondverklaring van zijn medische

aanvraag (zie ook punt 3.4.2.). In de mate dat verzoeker thans voorhoudt dat hij een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend, blijkt niet uit de door partijen voorgelegde stukken dat de ziekteproblematiek van verzoeker dermate is gewijzigd dat zij van aard is te vallen onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Er is geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Uit de medische stukken, zoals deze voorliggen voor de Raad, blijkt niet dat een niertransplantatie noodzakelijk is, laat staan hoogdringend (zie ook punt 4.2.). In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd. Uit §183 van genoemd arrest blijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangsland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. Dit kan niet worden vastgesteld aan de hand van de medische stukken die verzoeker voegde bij een latere aanvraag.

Evenmin kan de verzoeker zich op dienstige wijze beroepen op artikel 19 van het Handvest nu zijn asielaanvraag werd onderzocht en geoordeeld werd dat aan de verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

Artikel 19 van het Handvest luidt immers als volgt:

“Artikel 19

Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

De verzoeker toont geenszins aan dat hij wordt blootgesteld aan een collectieve uitzetting en evenmin toont hij een schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder herhaalt de Raad dat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 47 van het Handvest kan aanvoeren. Het volstaat te verwijzen naar punt 3.2.2.

De schending van de artikelen 5, 13 en 14 van de Richtlijn 2008/115 wordt niet aangetoond, daargelaten de vaststelling dat niet voldoende duidelijk wordt uiteengezet op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Het tweede onderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Het derde onderdeel luidt:

“Derde onderdeel: het gebrek aan motivering omtrent de familielevens van de eiser

De bestreden beslissing werd genomen zonder beoordeling door de verwerende partij van de specifieke situatie van de eiser.

Verwerende partij moest rekening houden met alle elementen waar zij kennis van had.

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt echter dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

In casu, woont de eiser in België dicht bij zijn broer, L. M.. Zijn broer steunt de eiser in zijn medische behandeling.

De verwerende partij had kennis van dit element, aangezien dit in de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2016 werd aangehaald.

In de bestreden beslissing, heet verwerende partij dit familieleven niet in overweging genomen. Die werd niet in de beslissing vermeld.

Zoals supra vermeld, artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 8 E.V.R.M.

Een mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden, zoals de motiveringsplicht."

3.4.2. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet correct. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is ertoe gehouden onder meer de gezondheidstoestand en het familieleven na te gaan. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM kan geen motiveringsplicht worden afgeleid, wel een onderzoeksplicht.

Over de gezondheidstoestand van verzoeker werd een uitgebreid onderzoek verricht.

Het medisch advies van 11 mei 2017 luidt als volgt:

"NAAM ; M. A.

Mannelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren op 03.08.1988

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.08.2016.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 02/06/2016 van Dr. F. V., nefroloog*
- SMG d.d. 03/03/2016 van Dr. L. D. V., internist in opleiding*
- Hospitalisatieverslag d.d. 11/02/2016 van Dr. M. S., nefroloog*
- Hospitalisatieverslag d.d. 28/06/2016 van Dr. P. P., nefroloog*
- Hospitalisatieverslag d.d. 07/10/2016 van Dr. E. N., nefroloog*
- Medicatierooster d.d. 07/10/2016*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 29-jarige man met terminaal nierfalen (chronische terminale nierinsufficiëntie) die 3x/week een hemodialyse moet ondergaan.

Bespreking

In 2012 werd in Armenië de diagnose van chronische nierinsufficiëntie gesteld. Omdat Mr. M. op dat moment een nierbiopsie weigerde, kon de oorzaak niet vastgesteld worden. In april 2016 wordt via een nierbiopsie aangetoond dat het gaat om een nieraandoening ten gevolge van immuunglobuline A opstapeling (IgA nefropathie).

In februari 2016 wordt een arterio-veneuze fistel (verbinding tussen een slagader en een ader) aangelegd ter hoogte van de linker elleboog. Via deze verbinding kan de patiënt met het hemodialysetoestel verbonden worden om het bloed te laten zuiveren van afvalstoffen.

In juni 2016 wordt Mr. M. opgenomen met een longontsteking, waarvoor hij een behandeling met antibiotica krijgt en die volledig geneest. Er wordt ook een schimmelinfectie in de mond opgemerkt (orale candidiase) die gedurende 1 week met een antischimmelmiddel (Diflucan) behandeld wordt.

In september 2016 wordt vastgesteld dat er te veel bloed van arterieel naar veneus stroomt doorheen de fistel en Mr. M. ontwikkelt een longoedeem (water op de longen) ten gevolge van te hoge bloeddruk (hypertensief longoedeem). Op 5/10/2016 wordt de AV-fistel heraangelegd met het plaatsten van een stuk van een beenvene ertussenin met opheffen van de oedeem- en pijnklachten.

Na oktober 2016 werd het voorgelegde medische dossier niet meer geactualiseerd, maar ik beschik over voldoende medische informatie om mijn advies hierop te baseren.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8534

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8645

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 9336

2. Vitamines nodig bij hemodialyse: <http://www.nefrologiebrugge.be/informatie-voorpatienten/medicatie>

3. MedCOI overzicht beschikbare medicatie voor Mr. M.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat chronische hemodialyse (3x/week BMA 9336), opvolging en behandeling door een nefroloog, cardioloog, longarts, huisarts ambulant en in-hospitaal in Armenië beschikbaar zijn.

Vitamines die bij hemodialyse gesupplementeerd moeten worden zijn vooral foliumzuur en verschillende soorten vitamine B. Die zijn beschikbaar in Armenië, evenals ijzersubstitutie en erythropoïetine (epo) om voldoende rode bloedcellen aan te maken.

De bloeddrukverlagende medicatie voor Mr. M., nl. een bèta-blokker (atenolol (Tenormin)), een centraal werkend middel (rnoxonidine (Moxonidine)) en een calciumantagonist (amlodipine (Amlodipine)) zijn beschikbaar.

De fosfaatbinder (Renepho) is niet beschikbaar in Armenië, maar een gelijkwaardig middel wel, nl. calcium carbonaat + colecalciferol (=Vitamine D), waarbij dan meteen ook suppletie van vitamine D. Er bestaat geen medische tegenindicatie om te reizen. Wel moet een reis gepland worden, zodanig dat een hemodialyse 1 of 2 dagen later kan plaatsvinden. Medische nood aan mantelzorg wordt niet vermeld in de voorgelegde medische stukken.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven. de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005 Müslim/Turkije, § 68).

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van gratis zorgen. Zo is er een pakket aan basiszorg dat gratis is voor iedereen. Dit bevat onder meer het volgende:

ambulante en poliklinische zorgen, onder andere onderzoeken en behandelingen door niergespecialiseerde artsen (generalisten/huisartsen), radiografieën, laboratoriumanalyses. Betrokkene lijdt aan een aandoening die behoort tot de categorie van aandoeningen waarvoor de zorgen gratis worden verstrekt.

Betrokkene heeft nood aan hemodialyse. De behandeling van Armeense burgers op het gebied van dialyse wordt gestuurd vanuit de overheid. De patiënten worden volgens het besluit van het hoofd van het dialyseprogramma en de Minister van Gezondheid op een lijst gezet en verzorgd in ziekenhuizen. Momenteel zijn er 12 centra voor dialyse verspreid over Yerevan en de provincies. De medische instellingen die dialyse aanbieden vallen onder de gegarandeerde gratis aangeboden diensten en het aantal patiënten voor het hemodialyseprogramma wordt jaarlijks bepaald door de Minister van Volksgezondheid.

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012). Sociaal kwetsbare families krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben eveneens toegang tot de zorginstellingen hierboven vermeld. Betrokkene valt onder deze categorie van mensen. Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

In het dossier is er geen sprake van attesten van arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer. We kunnen er vanuit gaan dat betrokkene op 28-jarige leeftijd, toegang heeft tot de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst, en dus alzo kan voorzien in de zorgen die hij aldaar nodig heeft.

*Conclusie:
Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de chronische terminale nierinsufficiëntie een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. M. bij ontstentenis van een adequate behandeling. Gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië, is er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aldaar.*

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.” (eigen onderlijning)

Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn gezondheid. Ter terechtzitting van 18 december 2018 wijst de raadsman erop dat een nieuwe aanvraag, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is ingediend en dat verzoeker thans een niertransplantatie nodig heeft en niet alleen hemodialyse. Ter verduidelijking hiervan wordt aan partijen gevraagd mee te delen of deze nieuwe aanvraag een andere afloop kende in het kader van het onderzoek van artikel 3 van het EVRM.

Bij brief van 27 december 2018 brengt de verwerende partij de nodige inlichtingen bij.

Vooreerst merkt de Raad op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing deze gegevens niet gekend waren bij de verwerende partij.

Bovendien blijkt dat de arts-adviseur op basis van de stukken, toegevoegd bij de nieuwe aanvraag tot verblijf om medische redenen, op 17 september 2018 oordeelde dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is in vergelijking met de eerdere ingediende medische aanvraag van 12 augustus 2016. Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor verzoeker. De aanvraag wordt op 21 september 2018 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft tegen deze beslissing, en het ermee gepaard gaande bevel (bijlage 13), beroep aangetekend bij de Raad. Deze zaak is nog hangende en gekend onder het algemeen rolnummer RvV 227 763. Over dit beroep zal op een later tijdstip geoordeeld worden. Zo in theorie verzoeker riskeert verwijderd te worden tijdens de behandeling van deze zaak voor de Raad, kan hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van de ingediende schorsing vragen, desgevallend bij voorlopige maatregelen. Zoals eerder gesteld, blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat verzoeker bij hoogdringendheid een niertransplantatie behoeft (zie ook punt 3.3.2.).

Verzoeker heeft geen kind. Ter staving van dit onderdeel houdt verzoeker voor dat geen rekening is gehouden met zijn familieleven. Het enige concrete element dat verzoeker hiervoor aanhaalt is dat hij dichtbij zijn broer woont die hem steunt met zijn medische behandeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. Het louter hebben van een broer met wie hij niet samenwoont maar die hem steun geeft in de medische behandeling, acht de Raad onvoldoende om van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. Daarbij blijkt uit het geciteerde medische advies van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker geen mantelzorg nodig heeft of dit op zijn minst niet uit enig stuk blijkt en er geen tegenindicatie om te reizen voorhanden is op voorwaarde dat dit enige dagen voordien gepland wordt zodat bij aankomst in het herkomstland een dialyse kan plaatsgrijpen.

Verder dient de Raad zich aan te sluiten bij de volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

“Verweerder laat gelden dat de gezinsband tussen meerderjarige broers pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Zie in die zin:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Met de ongestaafde bewering als zou haar broer haar steunen tijdens de medische behandeling toont de verzoekende partij niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.”

Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de normale affectieve banden. Deze bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn in dit geval niet aangetoond.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel is ongegrond.

3.5. De opmerking van de verwerende partij (*“stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 33 van het Verdrag van Genève.*

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.)”) is correct. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

De Raad besluit dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN